

Beszámoló

A Communitas Alkotói Ösztöndíj nagy segítségemre volt az új verseskötetem megírásában, nyugodtabban tudtam foglalkozni az *Úrzeüst* című, négy versciklust (*Tavaszlássú, Férfibunda, Csendszoba monológgal, Városdalok*) magába tömörítő könyvemmel, amely 2013 júniusában látott napvilágot az Irodalmi Jelen Könyvek gondozásában.

A kötet első három ciklusa egyfajta útkeresésről, a férfi és nő kapcsolatokról, szenvedélyesebb és rezignáltabb lelkiállapotokról szól. A negyedik, *Városdalok* címet viselő záróciklus úgy érzem és a könyvem kapcsán kapott visszajelezések ebben erősítenek meg, a legerőteljesebb rész. Az egyén és a város viszonyát taglalja, az elidegenedés, az emberi érzelmek elrodálódása a központi témája.

Verseskötetemet bemutattam a budapesti Ünnepi Könyvhéten a többi Irodalmi Jelen Könyvek gondozásában megjelent kötet közös bemutatóján, amelyre a Tat Galériában került sor. Erről itt olvasható részletes beszámoló: <http://www.irodalmijelen.hu/node/16874>

A nyár folyamán Tusványoson a Tilos Kávéház irodalmi programjai keretén belül léptem föl a kötettel, ahol Murányi Sándor Olivér volt az irodalmi délutánom házigazdája.

Ősszel a nagyváradi Könyvmaraton vendégszerzője voltam, ahol Szűcs László beszélgetett velem a versekről, irodalmi terveimről. Erzzel kapcsolatban is jelentek meg tudósítások a sajtóban: <http://www.maszol.ro/index.php/kultura/20953-a-konyveke-volt-a-foszerep-a-het-vegen-nagyvaradon> , <http://www.biharmegye.ro/node/3294>

<http://www.irodalmijelen.hu/2013-nov-22-1557/v-nagyvaradi-konyvmaraton>

Mint ahogy azt az ösztöndíj megpályázáskor fontosnak tartottam hangsúlyozni, olyan településekre, kisvárosokban, falvakba is szándékomban állt elmenni, ahol kevesebb irodalmi rendezvényt szerveznek, a kortárs irodalomra viszont az olvasók igényt tartanak.

A december folyamán a csernátoni Haszmann Pál Múzeum adott otthont az irodalmi estemnek, ahol Dimény-Haszmann Árpád volt a kiváló beszélgetőtársam, aki nemcsak az *Úrzeüstről*, hanem korábbi versesköteteimről és újabb munkáimról is kérdezett. A hangulatos est egyik legszebb élményem, a teltházias közönség nyitott volt a kortárs líra iránt, lelkesedésük

földről bármelyik nagyvárosi irodalmi rendezvény sikerével. Alább olvasható róla részletes beszámoló: <http://www.irodalmijelen.hu/2013-dec-11-0941/vers-halas-tars>

A csernátoni estet megelőzően a sepsiszentgyörgyi Tein Teaházban tartottam estét Bogdán László segítségével, amely ugyancsak jó tapasztalat volt.

A könyvemről több kritika is megjelent, az egyik Háromszék Olvasónapló rovatában, amelyet Bogdán László jegyez. Alább olvasható: http://www.3szek.ro/load/cikk/65088/varga_melinda_varosdalai_olvasolampa

Az ösztöndíj ideje alatt az Űrzesüsten kívül egy másik kötetre való anyagot is sikerült megírnom, ennek néhány szemelvényét alább olvashatják. Az új könyvem a Városdalok ciklust folytatja illetve ezt kiegészítve a közéleti jellegű tematikákat is tárgyal.

Alább olvashatnak ebből részleteket. Az Űrzesüstit pdf formátumában csatoltam.

Mulandóság

Hűvös lehetetű sötét, az ég összeszorítja ajkait
a kozmosz szürke neszzei befátyoloznak,
ködtornász a hold, hullócsillagot izzad.
Csak belül hajnalodik, szitakötő szárnyú a fény.
Fehér tollú madarak szelik át a mennybolt kökény öbleit.
Elhítetik velem, a korán jött tavasz nem érzéki csalódás.

Egyensúlyozni ég és föld tenyere közt, s közben azt
hinni valami nagyot tettünk, megismételhetetlent,
ennyi csak a lenni,
Mulandóságból van varrva az üde szűzek bőrének szövete,
pillanatokból áttetsző nyakéket fűz a csontokra az idő,
mi ha eljött az óra teszi dolgát, átsegít egy
másik, finomabb, tán rózsahúsú dimenzióba.
Azt hisszük krémekkel feloldhatók a rossz emlékek árkádjai,
amik kínról, s ekképp szerzett bölcseségről mesélnek, vagy csak

k eserű monotóniáról, a szív görcsös rugózásáról,
amikor már nem vagyunk annyira heves kedvűek,
igyekeztük elkerülni a szerelemet, a veres tűzzel közeledőt.

A halál nem fekete és nem szörnyűséges annak,
ki tudta, a percet, mit másik perc követ megfogni dőreség,
lekötni méreg, mi örök körforgásra kárhoztatott.

Úgy ölelni, mintha többé sosem ölelhetnél, mintha
másnap tudnád levágják két karod,
tudni, hogy a szíved kőcsipke lesz egyszer,
s nem mozdul a vér atomja többé,
így kell lenni
Csak így fűrödhetsz meg a másvilág nyíló kék vizében.
Ha a búcsú órája eljött, ne sírj a holtnak más otthona van immár,
dolgod már nincs vele, s ha könnyeket hullatsz,
csak magad lelkének önzőségét bizonyítod újra.
Eleven valódba szívni a kövér órát,
ennyit csak, amit biztosan tehetsz.

Esőidő

Kávébarna időt szürcsöl a lélek
Mézes zamata ajkam körül marad
Szürke bőrével a város téged kémlel
Vágyvillamosra ülne a fémes akarat
Tavaszi pöttyöt keres a télen
Emléket zuzmarás ajkú tavon

Szitakötőszárnyon repdeső képzet
Illékony illat-olaj a csókok teste
Ujjaim közt örömet szítalna a szél
Januári esőben, szemek éjén
Furcsa fény, dereka hajlik
Vér köti savas pokollá
A szív szokatlan útjait.

Búcsú

Télben felejtett, száraz pillangótest
Lila nyár illat szárnyai porán
Ennyi csak minden, színes igézet
Azt mondd, minden mulandó
Elengeded a kezem a messzeségbe
Az ólomszabadság repülni tanul
S te nem félsz, hogy teste pokolra hull

Alma ízű napok

Egymásba ragasztom az egyforma kerek napokat
Mindegyiknek gránátalma arca van, kívánatos
Bárki beleharapna a sárga húsba
Cukros befőtt lesz minden óra
Az Isten vasárnapi desszertje
Lenne tán az idő
Nem tudni, hogy a nem evilági
Lények mivel költik az éhüket

Pullóver

Kötök neked egy hosszú nyakú pulóvert a percekből
Lánykoromban sosem voltam elég türelmes ehhez
Szeretőimet is gyorsan meguntam vagy felcseréltem nőkre,
Mondhatjuk úgy csalfa voltam igen, s lábam előtt hevert olykor minden
Vagy inkább kíváncsi, folyton újra vágyó izgága tudat
Ahogy te mondd, minden mulandó, hát ez is elmúlt, ki hitte volna
Hogy egyszer a hűség tartós palást lesz, nevetni kéne ezen s gyorsan
Továbbállni, hiszen mekkora boldonság is könnyezni,
Egyedül bújni ágyba, hinni lányregénybe illő buta látomásban
Őrizni az emlékeket, versbe írni szépen, vigyázni gondosan rá
Ha háborúba mennek mellüket elkerülje a lőtt seb
Felfűzöm a színes szemeket az akarat kötőtűjére,
Nézd milyen kecses a minta, emlékeztet a csókra
Képzletben rádadam, végigsimitom előtte a mellkasod
A hátad, a gerinced, a feneked, a combod, nem folytatom most
A sort, mert kiégetik a betűk a monitort, s hogy fejezem be akkor a verset
Gondold hozzá te a vadcserezsnye ízű éjszakát, hord a pulóvert
Vigyázz rá, le ne vesd, meg ne fázz,
Hidd el hazudni fog a tavasz, talmi a napsütés
Bőrödön viseld, tüdőre szívod az illatát

Kolozsvár tele

A város búne szürke, hónapos homály,
szmogos égkaréj, tüdőre tapad nedve,
zuzmora üdve arcra hull, lélegzik a tűz a bőrön.
Cserépkálya meleg a csönd, nyakad körül a lángja,
elégnél a máglyán, de minek hősnek lenni, nekik hiába.
A szerelem is vacog, a nagy szavakhoz már kicsit gyáva,
ismered minden arcát, nem szállsz be csak félig a táncba.
Mégfürödnél a csillagokban, de csak a felhők árnya
mossa habosra melled, megérint a távol, s aztán,
mintha álom lenne, tán meg sem történt, csak a szíved
dobolása emlékeztet a meztelen kék igézetére.

Jégmáz

A test jégmáza elolvadt.
Lepattogtak a maszkok.
Meztelen a lélek.
Nincs kedve újabb gönchöz.
Akkor sem ha így pucéran ijesztő.
Kedvetlen.
Csak kószál az üres szobákban.
Csak érted öltözne újra pirosba.

Szárnyas angyal az ég

Hosszú verset varr magára a szükség
meg ne fázzanak a szerelem csonka rímei
szárnyas angyal ma az ég, bolond egy látomás
hópihébe burkolt ködös éj öléen
fényt fakaszthatna a valami más
csomagolópapír kellene az öleléshez
tartós sztaniol a selyem pillanatra
csókok illóoljából krém a bőrre
mosoly kellene smink helyett az arcra
a szikár január szarkazmusát oldaná fel
beszakíthatná a befagyott tavak tükrét
a hahotázó februárban a szélnek útját állná
csináljuk kétévszakos valóságot, írjuk át a létezést
lehetne téltől a nyárig kifeszített szárítókötél az idő,
hogymikor átsétálhasunk kézen fogva rajta.

Séta a világ közepén

Eső suttog
Sötétzöld alkonyban
Szerelem szárad a fákon
Vágy csiptető a csillagok
Kőcsipke az idő
Megáll

Nem siet ezúttal sehova
Kezed kezemmel összeér
Egy ódon utcán
A világ közepén
S a pillanat erről szobrot farag.

Szivárvány a város felett

Itt most szmogosak az utcák,
angolos köd ül az ember kedvén,
az esőnek nincsen sült gesztenya illata,
a szín nem bújik oda a cseppek arcához,
hogy derekának ívén a föld integessen az égnek,
átsiklik a felhők közt egy vasmadár,
érezem a naphoz egészen közel a szárnya,
emékeket foltozok a lyukas egű télre,
hogy a februárnak szoknyát szőjön a jég.

Nyugalom

Többgigás fájl ma a nyugalom, csak kibontani nem tudom.
Programot töltenék le a csöndhöz, ne legyen végre a szív zajos alvajáró,
aki leborogatja a borospoharakat, régi könyveket a polcról,
majd jól odavágja magát a padlóhoz.
Mint dió bele, mit rég kívánunk, olyan felidézni az ízed, Édes.
Csak az idő kesernyés és kemény, beletörik az ember foga, hiába harapná ketté,
vagy csak ez is látomás, hosszúeste borral, hogy elűzzük a magány démonait,
a valóságot az álmoktól olykor nem sok választja el.

Csak a fákon a rügyek bontanak tavaszt,
a gondolatban sűrű pelyhek, fagyos utcák, állomás.
A test álma még tart, mély kékség tartja bilincsben.

Illatos fájl a nyugalom, csak kibonatani nem tudom
belőle az ölelést, mi kondezcsíkot húzna az égre,
puhák lennének a színek, nem karcolná vörösre bőröd a dér.

Időradír

Jó minőségű radír a magány
a túlságosan édes érzéki csalódásokra.
Felszakítom a mellkasom és egy darab hússal
együtt kiteplek onnan mielőtt még túl fájdalmas
lenne ez az operáció.
Új adrenalint keresek a testnek,
még akkor is, ha nincs szüksége rá.

Egyszerű vallomás

Nagy szavakat minek koptani,
ezerszer mondhaták már neked
minden ismétlés, mi nem versbéli kegy,
hiábavaló szófecsérlés.
Ezért a vallomás legyen
egyszerű,
szikár,
szemből olvasható

azúr testű szó.

Szükség-szerellemmel
nem loptam a napot,
nem cseréltelek fel másra,
nem tettelek félre piheni,
nem csüggettem el,
ha nem kerestél,
nem képzeltem el,
helyettem öleltél-e mást,
akárcsak gondolatban.

De naponta magamba
szívtam
az ódon utcák esőszagát,
mint valami láthatlan,
titkos kincset,
ritka trófeát,
törékeny tárgyat
őriztem az illó fuvallatok
kellemét a bőrön.
Mert tudtam a szépség
csak így nem mulandó.

Felidéztelek esténként,
elalvás előtt
és a reggeli kávék
gőze mellett,

a vajás kenyér ízében.
Sörök aranyhabjából
írtam újra
mozdulataid,
így lettél a mindennapok
rutinján illóolaj,
Levendula finom nyugalom.
Képzeletből szőtt párna,
min különös álmok
mediterán kékje pihen.

Vers

monológ a lélek és az érzékiség
budoárjában a vers
tűz sárga palástja égeti
a bőrt
a sorokat fel kellene
cserélni ölelésre

A csókod

Végtagjaimban lenge mozdulat ingere
a májusi hárs-kapukat megnyitó
fénykorong
téglapiros reggel
tollamból vérző éjszaka

Hajó és ős

emlékekből összehajtott papírhajó
az ősz
az ég kárpitja csillagtalan
sejtelem
a part szegéje köddel takart
csigaházba zárt idő
a forró nyárból napok alatt
puha, melák ősz lett
a szeptemberre
rá lehet varrni
a magányt

Magánmozi öleléssel

Néha előszedünk
az agy merevlemezéről fényképeket
minden film, ha úgy akarjuk valóság
magánmozi öleléssel

Boldogság – Magyar Napló

Bőrömön az illatod,
puha, meleg csend
szeretkezések után,
amikor jól hallani a lélegzést.
Négy sorban le lehet írni
a boldogságot.

Tenger

pillám alatt pihen a tenger
felidézhető, visszahozható bármikor
mint találkozásaink ünnepén
a bőr bizsergése.

Írásjelek

Pontokat sosem szerettem, a befejezetlen mondatokat annál inkább,
a szóközöket, amelyekhez hozzá lehet gondolni az őszi pompát,
ki lehet tölteni a hétfők és keddek, a kezdetek lelkesedésével,
míg a szombatok eljönnek a várakozások idejébe lehet szőni
az aranyozott testű, hórihorgas felkiáltójeleket,
veszőket és kettőspontokat, kötőjeleket és pontos veszőket,
mintha ez lenne az élet nagyregénye, amit nem lehet megírni,
csak egyszerűen benne lenni,
elfogyasztani a mézeskalács betűket,
majd azokat is, amelyek csak cukormázzal vannak borítva.
Ki kell hagyni a kérdőjeleket is, amelyek a görbe hátra emlékeztetnek,
görcsös pozícióra, tehetetlen sírásra és füstízű egyedüllétekre.
Találjunk ki új írásjeleket
a szerelemre,
befejezetlen mondatokat,
amelyek bármikor egy kötőszóval folytathatók.
Lehetne belőle egy jó vastag könyvre való idill,
ami betöri az asztalt.

illúziók ruhatára

ami a tökéletesség

érzetét adja
pillanatnyi
az álmok cserélhető
ruhák
a férfiak folyton új
gyolcsra vágynak
illatos ing vagyok
az illúziók ruhatárjában
jó vastag a szövet hogy
a meztelenségig megund
az utat
ne légy kíváncsi
túl vékony a szívszobán a fal
a repedések völgyein
széles folyó
keserű vér
szivárog.

Alvadt vér a szó

Az álmokat sűrű dér takarja.
Hallgatagok, mázsásak a reggelek.

Mint elhagyott falvak, egykor virágzó gyárvarások
zúzmarás lehelete, olyan ez a szerda.

Hálókocsi a test Gyergyótól Kolozsvárig,
utazó magány a pizsamája,
ki-be jár a vagonokban a semmi,
mint valami filmbéli kíséret csapkodja az ajtókat.
Az ölelés köd, a déli nap megebédelt belőle,
degeszre tömte hasát.

Elhitted magaddal, tán meg sem történt,
bár meg se történt volna soha.
Egy újabb bélyeg a lélek dombjain, beléd ég, sajog,
ez a lüktetés sem tarthat örökké, ha a többi is elmúlt.

Az éj ma sem volt csillagszagú, a kozmosz néma,
miről mesélne legrégebb barátom, ha te mást ölelnél.

Alvadt vér a szó, jégvirágos, nem kell papír hozzá.

Táj és szerelem

A tájban keresem ma a szerelmet,
emlékek illatát idézem mindhiába,
dombok hátain kutatom árnyadat.
Nem talállak a havas, kopasz ormok ölelése közt.
Nyár volt, amikor még ide rejtettelek
a túlevelek közé, hogy rád találjak,
ha egyszer végleg magamra hagysz.

Szakadt télikabátot sem ér az éj,
bőrre fagynak a szikár hajnalok.

Amott az ösvényen elhagyott gumikerékben
fészkelnek az éhes mókusok,
A város miccsszaga kígyózik
a Nyerges- tető fölött.
A Hargita fába szorult féregként üvölt,
épp bőrét cserzik a tolvajok.
Az Úz - völgyében brassói medve kukát keres.
A Kelemen-havasok málnabokrai közt
megnyúzott rókatetem.

Haldoklik a fenyőszagú idill,
ahogy szívemben a hit a szerelemre,
lassan az utolsókat rúgja.

Sem a férfiben, sem a tájban
nyugalmat immár nem talállok.

Vékony fapalló

köti össze
ég és föld tenyerét,
a szivárvány nyár
sétál át rajta.

Ima

Azt kérni az istentől, hogy
ne szakadjon szét a mellkasom,
ha tudómba szívom a képzelt illatokat,
retinámra ragasztott vakságot a belső képek előtt,
ne legyen több kínzó hosszúfilm a kondezcsík-émlékekből.
Mint éves befőtt ellenni a létezés éléskamrájában,
a közepszerűség cukros levében úszni,
pragmatikus lenni, szenttelen és önző.
Előkészíteni a bőrt az idegen érintésre, nem viszolyogni tőle,
elfogadni, hogy az idealistáknak nem osztottak lapot, amikor
a boldogság kártyáit keverték.
Ezt kérni az Istentől bűn-e vajon?

Eső

Napok óta csak
a szürke, nyákos aszfalt
a pocsolyák nyákos bőre
tébolytól táncoló fák
méregzöld karajai
az estek hűvös vasszeme
alabástrom éjek
félíg csukott pillájú
csipás hajnalodás

mintha nem akarna
nyár már sose elszakadni
a kék hűvös öletől
a várt évszakok
késve érkeztek
csak a tél volt egyedül pontos
és kitartó

Félálom

Alabástrom éjszaka
kúszik az ereszen
a csend követ
csillagos kendővel köti be
a szemem
az álom és a valóság
páncélja ilyenkor a legpuhább
felidézem az ajkad ízét
a szív puha
kabátja alatt élénkpiros
hangos a dobogás

Amíg tart az ölelés

Csak addig vagyok tied, míg néha sírni látsz,
minden más hidd el: hamis, hipokrita máz.
Amíg vékony a lélekparti sáv, ölelhetsz,
de ha arra bízatsz, hogy a messzeséggel
eltűnnek a téli fák, s az esőnek kénes lesz illata,
az üde lebegést feloldom hát másban.
Kiiszom a tinta levét, ha fanyar is íze!

Vigyázz, mint suttogsz ajkaddal a nyárnak,
s a tavaszi illatokat hogy szívod tudódre,
míg őrizlek a téli lázban, szent lak a hűség,
ezért becsüld meg jól helyed,
mert nem ringattam benne még így senkit.
Hát légy büszke, hogy tested ily becses!